

UZAK UMUTLAR ŞEHİRİ

Doğuşlar ki ilk adımıdır vedanın...

ROMAN

AHMED
GÜNBAY
YILDIZ

“Bölünmez bir bütün olursa karşılıklı duygular, kaderde varsa ömrü paylaşmak, vesileler girer araya ve yazgısını yaşar insanlar,” demişsin. Bu sözlerin umut ekmişti yüreğime duyduğum zaman ve “Bu davet, hayatımın ödülü olur,” demiştim.

Sonunda sensizliğim oldu bahtım... Madem gidecektin vefasız, neden resmini hafızama asıp adını kalbime yazdın?

Ne garip şey değil mi, seni uzaklardan gördüğüm o günden beri hülyalarım en ince figürleriyle işlediğim resminin hayranı olmuşum... İnan, senden sonrası yok hükmünde duygularımın. Hangi yüze baksam yadırgı ve hiçbir şey gönlümce değil sen olmayınca...

Dünyamda akla gelen her neyim varsa alıp götürmüşsün de hayata dair, kalbime mührünü vuran büyümlü gözlerinin esrarını bende unutmuşsun giderken... Sahi, “onlar da senin çilen olsun” diye bilerek mi yaptın bunu? Yoksa, “armağanım olsun, hayallerinde bile olsa onlarla avunursun” diye mi bende bıraktın o efsunlu gözlerini?

Şaşkınlım, gözlerin gözlerimde kalmış!..

Sahi, gönöl nasıl bir şeydi? Aşk, nasıl bir duygu yoğunluğuydu Allah'ım, kalbi o gizemli sanatıyla çepeçevre kuşatıp teslim bayrağını çektiyen?

Sevgi, hayata anlam kazandıran armağanı mıydı yaşayışların? Gönüller, Eserin Sahibinden başkasının emrine muhatap mıydı, kalbe aşk yazıldığında?

Nasıl bir mekândı dünya? Yasak edilenlere umarsızca yürüyüşler, gönüllerin haddine miydi? İnsanlar Kâinat'ta bir nokta bile olamayışının farkında mıydı?

Ve Kâinat'ın Yüce Sanatkârı aşkı, bütün canlıların sınanışı için mi yaratmıştı?

Gece yoktu aslında kalbini sadakat aşkına adayanlar için, varoluşun kurallarını umursamadan yaşayanlar mı dünyamızı kararttı?

Güneş, akşamları kızıl alevlerini tutuşturarak veda seremonisini başlatsa ve o hüznü çekilişle uzak dağların arkasında kaybolsa da, dolunay ve yıldızlar hiç söndürmeyeceklerdi gönüllerimizdeki romantizmin devasa ışıklarını...

Şüphesiz, o isyancı yaşayışlarımızın utancı koyulaştırdı gecenin karanlıklarını.

Aşkların alınganlık bestesini yapışı kalplerimizin olumsuzluklara gönlünü esir verişlerindendi.

Hüzün, sitem güftelerini işledi iradelerimize ve kaypaklık limanlarında dolaşırken duygularımız, çektiklerimiz aklımızın belası olmalıydı.

Sevgi yüreğin harcı, aşk aslında manevi değerleri incitmeden yaşamaktı.

Kavak yelleri esecekti gençliğin başında. Aslında sevda öğretisiydi zamansız gönül kaymaları ve aşkla imtihanıydı insanın evrendeki sınanışı...

Efruz, kim bilir belki de işte bu geçici duyguların esintisini keşfedemediği için adadığını sanıyordu kendini o “ahu bakışlı” dediği kıza.

Uzaktan görüp sahiplenişlerin aşk değil bir hevesleniş olduğunu anlayamamıştı toy düşüncesi ve kendi gönlüne zulmede-

ceğini düşünememiş olmalıydı, kalbini anlık arzulayışlara rehin verirken...

Buruk, elem dolu duyguların sarmalında yaşıyordu günlerdir. Tek taraflı bir gönül kaymasının azabı vardı yüreğinde.

Kalbi ona aşkı öğretecekti giden efsun bakışlı kızı hayallerinde yaşatırken. Derler ya, “Sen daha başında kavak yellerinin estiği mevsimdesin...”

Efruz tam da o çağlarını yaşıyordu yüreğine mührünü vurup giden efsunlu gözlerin hayalini kurarken.

Lise son sınıfa geçmişti. On yedisine daha yeni basmıştı. Her yıl daha tatilin başladığı gün yaşadıkları ilçeden on beş, yirmi kilometre uzaktaki şirin beldelerinde alırdı soluğu.

Bu yıl öyle olmamıştı. Kalbi ona aşkın dekorlarını kurduruyordu giden efsun bakışlı kızın ardından.

Oturdukları sokağın daracık yolunda pencereleri karşılıklı olan iki binanın hikâyesinden ibaretti her şey.

Komşu evin penceresinde gördüğü misafir bir kızdı onun gönlünü bir bakışta büyüleyen...

Tanımadığı o kızın gözlerinde anlık bekleyişinin hikâyesiydi Efruz’un “aşk” dediği şey...

Altın sarısındaydı efsun bakışlı kızın saçları ve Efruz yeşil gözlerdeki ışıkların esrarına kaptırmıştı kendini.

Anlaşılan kaçamak bakışların vurgununu yemişti toy âşığın kalbi.

Eylerinin sokağa bakan penceresinin bekçisi olmuştu kaç gündür. Ne pencere kenarından ayrılıyor ne de sokağa çıkıyordu.

Birkaç gün sonrasında sadece adını öğrenebilmişti komşu evin penceresinden kendisine baktığını sandığı o kızın.

Adını aklına yazmıştı önce ve kendisiyle yüzleşmekten bile kaçan gönlünün arzusuna uyup çocukça bir haber salmıştı, “efsun bakışlı” dediği kıza.

“O da isterse ailemi göndereyim. Sözlü olarak bekleriz üniversiteler bitinceye kadar.”

Habercinin sözlerini duyduğunda gülümsemiş, efsun bakışlı kız...

Kendisine, “Kalbin hâlâ boşsa sana birinden selam getirdim,” diye başlamıştı haberi götüren küçük kız.

Bilmiyordu ki çaylak aklı, sonrası düşünülmeden, ham duyguların pervanesine takılan kalpler, akliselimle görmezlerdi işlerini ve umutsuzlukları yaşırdı o gönlün sahibi...

Efsun bakışlı kız, Efruz’dan daha akıllıymış anlatılanlara bakıldığında. “Gönüllerin de bir yazgısı vardır,” demiş ve eklemiş, “Kaderde varsa yolları keşişirmiş insanların ve özlenen yuvada buluşurlarmış birbirlerini gönülden sevenler...”

İşte onun için ‘vuslat’ koymuşlar gerdek tutkusunun adını. Sen şimdi gidip ona şöyle söyle,” demiş efsun bakışlı kız, haberi getirene.

“Misafir dediğin göçmen kuşlara benzer. Onlar gönüllerini her mevsimde gidecekleri mekânlara götürürler. İşte o yüzden olmalı ki deyim olmuş göçmen kuşların hikâyesi... ‘Leylek benim neden dostum? Yazın gelir kışın gider,’ demişler. Göçmen kuşlara gönül verenlerin işi zordur.”

Efruz bu sözlerin yorumunu yapamamış olsa gerek ki, umut ekmiş yüreğine efsun bakışlı kız...

Sonunda dedikleri olmuş. İsmi Nihan’mış o kızın ve kayıplara karıştığı adres İstanbul’muş. Sadece adı ve efsaneler diyarı olan şehir kalmıştı Efruz’un aklında.

Ne adresini ne de oturduğu semtin adını alamamıştı haberci kızdan. Belli ki kız tembihliymiş...

Uzak Umutlar Şehri olmuş daha sonra efsun bakışlı kızın adresi. Ne bir mahalle ne de bir sokak, bilinmeyen mekânın umutsuzluğu olmuş o günden sonra Efruz’un yüreğindeki aşk... İşte böyle başlamış hikâyesi genç irisi delikanlının.

Adresini “meçhul” yazmış aklına ve adını vefasız koymuş efsun bakışlı kızın...

O günden sonra kimyası bozulmuş olmalı aklının, değişmiş kafasında kavak yelleri esen delikanlı. O artık eski Efruz’u değilmiş tanıyanların.

İçine kapanık, saldırgan ve tahammülsüz yağız delikanlısı olmuş yaşadığı ilçenin ve Pınarbaşı Beldesi’nin.

Efruz ilçede duramamıştı efsun bakışlı kızın gidişini öğrendikten sonra. O çok sevdiği beldenin ormanlıklarında, yaylalarında, tabiatın göz kamaştıran efsane manzaralarında eritmeye başlamıştı zamanı...

Zayıf da olsa solgun bir umut vardı içinde. Dünya küçüktü, ne de olsa gittiği şehir belliydi ve bir gün yolları kesişebilirdi o devasa kentin bilinmeyen bir sokağında ya da caddesinde. Öyle avutmaya başlamıştı kendini...

Uzak Umutlar Şehri’ydi bu sebeple İstanbul’un adı ve yüreğine işlemişti efsun bakışlı kızın resmini, gördüğü yerde onu tanıyabilmek için...

Günah mıydı birini gönlünde bu denli taşımak? Henüz onu bile bilmiyordu.

Bildiği bir şey vardı Efruz’un, o da derslerine usanmadan çalışacaktı hayallerini gerçekleştirebilmek için.

İki üzüntünün arasında kalmıştı genç irisi delikanlı. Kalbinden çaylak duygularının umutsuz sevdası ve annesinin benzini her gün biraz daha soldurmaya başlayan rahatsızlığı...

Annesi, Pınarbaşı Beldesi’nde daha huzurlu olabileceğini söylemişti Efruz’a.

Okullar tatildeydi. Annesiyle ikisi kalıyorlardı beldede. Babası sabah ilçedeki işine gidip akşamları dönüyordu evlerine.

Efruz, onu yere göğe sığdıramayan delikanlı annesine karşı müşfik, sakin ve şefkatliydi. Babasını sevmezdi annesini sevdiği kadar. İçinde ona karşı adını koyamadığı bir güvensizlik tepkisi vardı her nedense...

Babasının annesine davranışlarındaki kabalık burkardı yüreğini ve an gelir taraf tutup meydan okurdu.

Başında zamansız esen kavak yelleri zaman zaman gözlerinin önünde solup giden annesinin hastalığı unuttursa da aşkla imtihanı vardı hüüzünle dolu çaylak duygularında... İçinde yaşadığı o yıl unutulmazlara yazdırmıştı zihninde kendini.

Şaşkınlardaydı Efruz... Annesinin gözlerinde hayat ışıklarının parlayışı vardı Pınarbaşı Beldesi'ne geldikleri günden beri. Yüzü gülüyor, “Yeniyorum takatimi kesen hastalığı, ben size dememiş miydim bana doğduğum mekân şifadır diye,” diyordu Efruz’un gözlerinin derinliklerinde sevinçle beklerken. “Takat gelmeye başladı dizlerime Efruz, sana çok yük oldum son zamanlarda. Bak birlikte yapıyoruz işlerimizi. En azından sana yardımcı oluşumun mutluluğunu yaşıyorum.”

Bir hüüzün gecesi değıştirmişti hayatın rengini. Koyulaşan karanlıklar yerini sökmek üzere olan şafağa bırakırken acı bir sesleniş bölüyordu Efruz’un uykusunu ve dünyanın başka bir yüzüyle tanışıyordu duyguları:

“Efruuuuz, anneni kaybettik!”

Kulaklarına zehir gibi dökölüp yüreğini yerinden söken bu ses babasının feryadıydı.

O günden sonra annesiyle geçen günlerin acı tatlı hatıraları ve babasına olan sevgisinin her gün biraz daha nefrete dönüşerek azalışı başlayacaktı yarınlarında.

Zaman nasıl da değiştiriyor insanı! O şen şakrak delikanlı yoktu artık. Kaşları çatık, içine kapanık, dalgın, tahammülsüz ve saldırgan biri olup çıkmıştı.

Arkadaşları “etin Ceviz” koymuşlardı onun adını. Bu belde insanının efsaneleştirdiği bir isim vardı hafızalarda destanlaştırıp unutamadığı...

Dünder Nakkaş... Delikanlılık yaşlarında ayrılmış Pınarbaşı Beldesi’nden ve bir daha da geri dönmemişti.

Adı vardı dillerde ve adaletle hükmeden delikanlılık mace-raları yayınlanmıştı sonraları ekranlarda.

Doğup büyüdüğü topraklardan uzaklarda olsa da sahiplenmişti onu belde insanı ve adı yörede adeta bayraklaşıp kalmıştı.

etin Ceviz’miş onun adı da İstanbul’u mekân tutmazdan önce... Sonunda Efruz’a uygun görmüştü Pınarbaşı insanı onun adını, ancak herkesi şaşkına eviren bir hadise Efruz’a o lakabın yanına bir isim daha ekletecekti ve Cesur Yürek dedirtecekti kendisine...

Efruz durgun ve dalgındı yüreğine o umutsuz aşk düşeli. Annesini kaybedişinin yanı sıra, başı zirveleşen dağların du-manlarını toplamıştı sıkıntılı dünyasına... İki vurgunun kasveti vardı omuzlarına ağır gelen. Annesini tam iyileşecek derken kaybedişi ve hayallerinde dolaştırdığı efsun bakışlı kızın yüreğine umutsuzluk hüznü ekişi...

Evlerinde bunalmıştı. Dışarı çıkarken “kafa dağıtırım” düşüncesi vardı aklında. “Zafer,” diye mırıldanmıştı ve yönünü onların evlerinden yana çevirmişti ezbere atılan adımlarla yürümeye başladığında.

Aynı beldenin genleriydi onlar ve ilçede aynı okulda ve aynı sınıftalardı. Kardeşten daha da yakınlardı birbirlerine dense yerinde bir tabirdi...

Pınarbaşı delikanlılarının aralarında yaptıkları mahalle maçı sonrasında çıkan kavganın ardından düşmanca ikiye bölünmüş-

lerdi gençler. Kafilenin birinin başı belediye başkanının oğlu Hamza, diğeri Efruz'un arkadaşı Zafer'di.

Efruz yoktu o günün kavgasında. Başkanın oğlu günlerdir dış biliyor ve fırsat kolluyordu Zafer'i bir köşede sıkıştırıp öcünü alabilmek için. O günün dalaşmasında burnunu kanatan yumruğun sahibiydi Zafer ve yarıda kalmıştı günün yüreklerde kine dönüşen mücadelesi... Araya beldenin büyükler girmiş ayıramamıştı kavgayı ama Sarı Bela'nın attığı nara yüreklerini titretmişti gençlerin. İşte o sesin azametini duyduklarında, tıpkı "tıp" oyunundaki gibi hareketsiz kalmıştı gençler.

"Duruuun!"

Kimse cesaret bile edememişti kavganın devamına. Sarı Bela'nın narasını tanırdı bu beldede herkes. Kim ki "dur" emrine uymaz, karşısında onu bulurdu. Yarıda kalmıştı öfkeler...

Zafer ve arkadaşları kaçmışlardı Sarı Bela'nın narasını duyduklarında ve sadece belediye başkanının oğlu ve arkadaşları kalmışlardı orada.

Hamza, Sarı Bela'nın yeğeniydi aynı zamanda ve dayısıyla babasından dolayı dokunulmazlığı vardı yaşadıkları beldede. Kaçanlar kurtulmuşlardı o gün için.

İşte tamamına ermeyen o kavganın rövanşı sahneleniyordu şu an Pınarbaşı Beldesi'nin meydanlığında...

Üç delikanlı kesmişti yolunu Zafer'in. Çocuklar seyircileriydi ve uzaklarından gelip geçenler, kız kızan durmuş onları seyrediyorlardı.

Amansız bir kavga başlatılmıştı beldenin meydanında. Zafer'i gafil avlamıştı etrafını ansızın çevirenler... Neye uğradığını bilememişti kendisinden öç almak isteyen üç delikanlının arasında sıkışıp kaldığı zaman.

Havada uçuyordu yumruklar ve tekmeler. Affetmeyen bir öfkenin sarmalına düşmüştü Zafer. Fazla dayanamamıştı darbeler ve yığılıp perişan bir halde kıvranmaya başlamıştı üzerine

yağmur gibi yağan tekmelerin ortasında... Toza dumana bürünmüştü yerlerde sürüklenip acılar içinde kıvranan delikanlı...

Efruz haberdar değildi hiçbir şeyden. Dalgın ve bozuk bir moralde ilerliyordu az önce kendine çizdiği istikameti yorgun adımlarla tüketirken. Dalgındı. Annesi ve efsun bakışlı kız vardı aklında. Çocukların onu gördüklerinde koro şeklinde haykırıışları uyandırmıştı onu içsellüğinden:

“Çetin Ceviz, arkadaşın zor durumda!..”

Bu sesler adeta hazin ninniler gibi dökülmüştü Efruz’un kulaklarına:

“Çetin Ceviz, arkadaşın zor durumda!..”

Ruhunu dehşete düşüren işte bu sesler uyandırmıştı Efruz’u dalgınlık uykusundan. Çocukların işaret parmaklarının çizdiği istikametteydi bakışı... Öfkesini fırtınalaştıran sahneler düşüyordu gözlerini önüne. Hayrete kaptırmıştı kendini, tekme yağmurlarının arasında acılar içinde kıvranıyordu Zafer. Annesinin ıstırabını ve yüreğindeki aşk dokulu duyguların varlığını unutup nokta koymuştu hayallerindeki dünyaya... Vahşet tabloları vardı gözlerinin önünde. Tahammül hududunu tahrip ettiren bir öfkeye kaptırmıştı kendini Efruz. Hadisenin sahnelendiği mekâna koşuyordu.

Az sonra yaman bir manzaraya dönüşmüştü mahalle meydanı. Çocuklar macera duygularını gidermeye çalışırlarken ısıklarıyla tempo tutuyor, etraflarından geçenleri ve pencerelerinden olaya şahit olanları hayrete düşürüyordu beklenmeyenler...

Zafer’e az önce amansız darbeler indirenlerin her biri de takatsiz halde uzanıp kalmışlardı toprağın üzerine. Düştüğü yerden hâlâ kalkamayan arkadaşının durumunu yaşıyordu şimdi o üç kafadar delikanlı. Seyredenlerin gözlerindeki ışıklar hayret ifadesindeydi. Beldenin Sarı Bela lakabıyla anılan herkül kılıklı,

dev adamının attığı nara ürpertiyordu kavgayı seyredenlerin yüreklerini...

Çocukların dudaklarından dökülenlerle yetişkin seyircilerin ağzından çıkan sözcükler birbirlerinin aynısıydı:

“İşte şimdi yandın Çetin Ceviz!”

Sarı Bela bir doksan boyunda, görüntüsü kendisiyle ters düşenlerin yüreklerine korku salan adamdı.

“Heeeeyt! Efruuuuz, duuur!..”

Belediye Başkanı eniştesiydi Sarı Bela’nın ve dövülenlerden biri yeğeniydi. Omuzlarına attığı ceketı savrulmuştu narasını atıp yeğeninın imdadına koşarken.

Durduramamıştı Efruz’u Sarı Bela’nın narası. Daha da öfkelen-dirmişti onu kulaklarına dökülen sesler.

“Efruuuuz!.. Dur dedim sanaaaa!..”

O hâlâ devam ediyordu yerde yatanlara sırasıyla tekme savurmaya, alamamıştı öfkesini anlaşılan.

Asıl adı Sabri’ydi onun, Sarı Bela demişti ona belde insanı. Son ikaz beyrinde hançerleşmişti genç irisi delikanlının:

“Efruuuuz, dur dedim sana!..”

Nara atan dev adama bakarken yatıştıramadığı öfkenin ateşten kıvılcımları dökölüyordu gözlerinden hedefine bakarken...

Zafer aldığı darbelerin bitkinliğiyle hâlâ kalkmamıştı düşüp kaldığı yerden. Elleri karın bölgesindeki sancıyan noktaları do-laşırken acının derin çizgileri halkalaşıyordu suratında.

Reisin oğlu ve diğer arkadaşlarının gözlerinde az önce ısırap pırıltıları yayan ışıkların yerini kindar bakışların yüreklendirici almıştı...

Sarı Bela’nın heybetli adımlar atarak Efruz’a doğru koşuşunu seyrediyordu yattıkları yerden üç kafadar.

Efruz tedbirli bir bekleyiŖe bırakmıŖtı kendini. Oldukça soğukkanlıydı genç irisi delikanlı... Uzak Doğu dvŖlerinde kayıtlı bulunduğu ilin birincisiydi o... etin Ceviz dedirtmiŖti kendisine...

Görenler ŖaŖkınlardaydı. Tozun dumana katıldığı mevkiye ilerlemeye çabalayanların arasında bir de bastonuna dayana dayana karınca adımlarıyla yol tüketmeye alıŖan kaygılı, doksanını aŖmıŖ pirifni bir adam vardı. Adı Nazif Dede’ydi ve Efruz’un annesi onun kardeŖinin kızıydı. Akrabalık vardı ara yerde. EndiŖeliydi bakıŖları ihtiyarın. O, PınarbaŖı Beldesi’nin en yaŖlısıydı. Dahası Efruz beldede yetiŖen delikanlıların arasında en çok sevdiği gençti. Kıyamazdı ona, hasmına g yetiremez, gururu incinir endiŖesine kaptırmıŖtı gönlünü Nazif Dede. Ne gücü ne de nefesi yeterli değildi olay yerine dev adamdan önce varması için...

Sarı Bela, Efruz’un yakasına yapıŖıp çelikten parmaklarıyla karnını deŖmek için fırsat yakalamazdan önce varabilse, yakaracaktı ona. “Dur yapma, onlar genç, az sonra da barıŖırlar,” diyecekti fakat çok geç kalmıŖtı Nazif Dede.

Efruz’un az önceki zaferinin acı bir sonla biteceğinin kaygılarını taŖıyordu tedirgin yüreğinde.

Zafer’in acılarını oėaltmıŖtı Sarı Bela’nın kkreyiŖi. Gücünü toplamaya alıŖsa da içine dŖen korkudan olmalı ki hiç niyeti yoktu yerden kalkmaya.

Bir doksan boyundaki heybetli adam diŖlerini sıkmıŖtı asap bozukluğundan yeğeniyle göz göze geldiklerinde ve öfkesi daha da fırtınalaŖmıŖtı yüreğinde, Efruz’un kendisinden korkup kamayıŖını gördüğünde... Herkesin hayretini artıran da bu olmalıydı... Sarı Bela farkındaydı bunun:

“ yiğit bir serseriyle baŖ edemediniz mi Hamza?”

Utançlıydı Hamza, dayısıyla göz göze geldiklerinde. Utanmış, onun gözlerinden kaçırmıştı bakışlarını. Zehirden bir yutkunuşun suskunluğu vardı tavrında...

Nazif Dede adımlarını az daha hızlandırma çabasıındayken, kalbinin atışları ve nefeslenişinin verdiği ikaz mâni teşkil ediyordu daha fazla çaba harcamasına. Bastonuna dayanıp öylece kalmıştı ayaklarının zemine çakıldığı yerde. Acıyarak bakıyordu hadise yerine, on ya da on beş metre uzaklıktaki mesafeden.

Sarı Bela aslında fırsat tanımıştı Efruz'un kaçması için ama onun tetikte ve kararlı bir bekleyiş içinde oluşu herkes gibi onu da şaşırtmışa benziyordu. Bu belde de kendisiyle mücadelede karşı karşıya kalıp kaçmayan ilk insandı Efruz. Sakin ve dikkatli bir bekleyişteydi genç irisi delikanlı... Öfkeyle alay karışımında bir gülüşü vardı Sarı Bela'nın Efruz'a bakarken. Küçümsemişti onu. Aslında kaçanı çok da fazla kovalamazdı, "Korktuğu ona yeter," düşüncesi vardı alışkanlığında. Şayet yakalamışsa asla affetmez, anasından doğduğuna pişman ederdi hasmını indirdiği acımasız darbelerle.

Şikâyet edeni olmamıştı şimdiye kadar. Biliyordu ki korkusundan sinesine çekerdi mağduriyetini, onun hışmına uğrayan... Alışık olduğu bir durum değildi bu... Efruz'un kaçmayıışı, kendisine meydan okurcasına bekleyiş i ukde olmuştu boğazında Sarı Bela'nın. Şaşkındı o da herkes gibi lakin saldırmamıştı her nedense birden. Aslında kanını damarlarında dondurmuştu öfkesi, anlam verememişti genç irisi delikanlının cesaretine. Karşısında durup ona bakarken hayretini dışlıyordu kuruyan dudaklarından:

"Deli İlhan'ın oğlu, neyine güvendin sen? İsteseydin kaçardın."

Efruz'un konuşmadan bekleyiş i daha da germişti asabını. Hâlâ bir fırsat tanıyor tepkisi vardı duruşunda Efruz'un kaçması için. Aldırış etmeden tetikte bekleyiş i ve ilk defa konuşuşu hançerlemişti dev adamın düşüncesini:

“Neden kaçmalıydım?”

“Budala çocuk, az sonra yalvaracağını bildiğim için!”

“Sen bu beldede kendilerine bulaşmanı istemedikleri için senden kaçanların külhanısın. Kaçmaya alışanlar varsa kovalayanın işi kolay olurmuş Sarı Bela. Doğrusu çok kötü alıştırmışlar seni...”

Hayreti kasırgalar oluşturmuştu beyninde Sarı Bela’nın ama sakinliğini koruyordu ona bulaşmazdan önce merakını gidermek için:

“Sen korkmaz mısın benden?”

“Yooo!..”

“Baban yediği dayaktan sonra beni gördüğü yerde kaldırım değişir, bilmez misin?”

“Bilmem.”

“Az önce tekmelediğin delikanlılardan biri benim yeğenim olurdu, onu da mı bilmezsiz?”

“Onun yeğenin olduğunu ve hatta Belediye Başkanı’nın oğlu olduğunu da bilirim.”

“Az sonra olacakların yabancısı da değilsindir o zaman.”

“Değilim, merakta kalma sen...”

“Sana fırsat tanıdım kaçasın diye!”

“Az önce söylemiştim, unuttun mu? Seni kötü alıştırmış korkup kaçanlar. Üç kişi bir delikanlının yolunu kesip gururuyla oynamışlarsa, taraf tutmayacaksın. O reisin oğlu senin yeğenin de olsa fark etmez benim için.”

Yerde yatıp kalkmayan gençler sabırsızlardı Sarı Bela’nın yeğeni kışkırtıyordu dayısını:

“Dayı, sana bile meydan okudu. Hâlâ ne bekliyorsun, bil-dirsene şunun haddini!”

Nazif Dede sürdürüyordu bastonuna dayanıp kaldığı yerden hayretli bekleyişini ve uzaklardan bakan çocuklarla görüntüye şahitlik eden insanlar heyecan içindelerdi...

Yürekler ağızdaydı Sarı Bela Efruz'un üzerine yürüyüp göklere çekilen narasını atıp saldırmaya hazırlandığında:

"Heeeeyt be! Ulan analar Sarı Bela'ya meydan okuyacak evlatlar mı doğurmuş bu beldede? Sana Çetin Ceviz diyenler mi yüreklendirdi seni ki bu deve meydan okursun budala çocuk! Şimdi paçavraların rüzgârın önüne katılınca anlarsın Sarı Bela'nın kim olduğunu!"

Efruz'un aldırış etmeden karşısında durup kendisini mey sinmeden gülüşü sinirlerini iğneleştirip beyHala saplamaya başlamıştı Sarı Bela'nın. Duyanların yüreğini hoplatan keskin bir nara savurmuştu önceden. Sağ elini bıçak sırtı gibi gerip Efruz'un boynunu hedef almıştı bir hamlede onu yere indirmek için.

Doksanlık dede gözlerini yummuştu Efruz'un düşebileceği içler acısı durumu görmeyim diye... Yüzündeki çizgiler çukurlaşarak derinleşmişti tedirginliğinden. Efruz'un gurur kırıklığını görmek istemiyordu Nazif Dede. Ortalıkta inleyen ani bir sessizlik başlamıştı az sonra. Nazif Dede ürperti veren bir kıpırdanışla açıyordu gözlerini. Korkuluydu bakışları gözlerini araladığında ve inanamamıştı gördüklerine.

Efruz heybetli adamın narasına ve saldırısına soğukkanlı bir duruşla karşılık vermeye hazırlandığında hiddetle havalanıp bıçak sırtı gibi keskinleşerek boynunu hedef alan elin bileğini bilinçli bir hareketle yakalamış ve dev adamı oyuna getirip çuval gibi savurmuştu beldenin meydanına... Tozlar yükselmişti savrularak düştüğü yerden. Az önce çocukların dudaklarında coşkusunu bulan ısıklıklar bile susmuştu. Pınarbaşı Beldesi'nin meydanını ürkek bakışlarla seyredenlerin gözlerindeki ışık patlaması alevlenmişti.

Sarı Bela, gözlerinde devleştirdikleri o adam, bütün çırpınışlarına rağmen kalkamamıştı düştüğü yerden. Kolunun biri zarar görmüştü anlaşılan ve diğer eli sakatlanan kolunun üzerindeydi. Dev adamın suratında hayatının rengini değiştiren sıkıntı terleri tepeleşmişti ve nefeslenişinde kederlenişin güç yetmezi vardı.

“Kolum, ah kolum,” diye inleyişi dökölüyordu doksanlık dedenin kulaklarına. Şaşıp kalmıştı Nazif Dede, çocuklar ve hadiseye şahit olan herkes. Efruz’u garip bakışlarla seyre dalmıştı.

Soğukkanlı duruşuyla inceliyordu dev adamı Efruz. Daha fazlası ilgilendirmemişti onu. Fırsatçı değildi en azından. İsteseydi dilediği gibi oynayabilirdi dev adamın gururuyla... İlk işi Zafer’i tutup kaldırmak olmuştu düşüp kaldığı yerden. Kendinde değildi arkadaşı, hayaller ötesi bir manzaraya dönüşmüştü acılarla kıvrandığı mekân...

Zaferin kolundan tutmuştu Efruz ve soruyordu ona:

“Bir şeyin yok ya?”

Konuşamıyordu arkadaşı, hayret komasındaydı Efruz’un gözlerine bakarken.

Doksanlık dede çağırıyordu onu kısık sesiyle:

“Efruz, buraya gel!”

Sarı Bela’nın başına üşüşmüşlerdi olay yerinde kalanlar.

Hamza, “Dayı, sen de mi?” diyen hayretini dışlıyordu dudaklarından...

Bakamıyordu yeğeninin yüzüne Sabri... Adı unutulmuştu yaşadığı belde, herkes lakabıyla söz ederdi ondan. Kırkpınar Meydanı’nda altın kemerini başkasına kaptıran pehlivanın hüznü vardı çehresinde. Onun ilk mağlubiyetiydi bu, herkesin gözleri önünde yaşadığı...

Doksanlık dedenin çağrısına kulak vermişti Efruz, Zafer’le birlikte onun karşısındaydı:

“Gidelim Nazif Dede...”

Bu sakinlik, duruşundaki serinkanlılık buruk bir tebessüm oluşturmuştu Nazif Dede’nin titreyen dudaklarında. Cılız bir sesi vardı kolundan tutan, delikanlıya, “Çok severim seni bilirsin ama yanlış yaptın be çocuk. Sen de herkes gibi çalıyı dolansaydın ya!..” dedi.

“Dede kaçsa mıydım?”

“Bulaşmasaydın keşke ona çocuk, maceraların sonu yok. Şu an herkesi yanılttın ama unutma, bir gün senin de karşına herkesi yanıltacak biri çıkar. Kaçanın anası ağlamazmış derler, hiç duymadın mı sen?”

“Nazif Dede, bu dünyada kaçanlar cesaret verirler kovalayanlara, bilmez misin?”

“Reis var, arkası kalabalık onun oğul. Bana kalırsa sen hemen gitmelisin buralardan, kıyamam sana...”

“Dede, yeryüzünde haksızlığı iş edinenler kadar huzur isteyenler de yürekli olmadıkça, hürriyetlerine hasret yaşar insanlar...”

Efruz belde insanının kendisine verdiği ismin yanı sıra başka bir adı daha yöre insanının hafızasına kazımişti. O bundan sonra, Cesur Yüreği olmuştu Pınarbaşı Beldesi’nin.

Fısıltılar ayyuka çıkmıştı beldede. Sabri, yani Sarı Bela, Belediye Başkanı’nın aracıyla ilçe devlet hastanesine götürülmüş, sol kolunun kırık olduğu teşhisi konulmuş ve alçıya alınmıştı. Ertesi gün dönebilmişti beldedeki evlerine.

Çok şaşırtmıştı belde insanını daha sonrası. Ne şikâyetçi olmuştu Efruz’dan Sarı Bela ne de fazla konuşmuştu.

“Çocuk işte,” demişti. “Gafil avladı kerata oyuna getirdi beni...”

“Senin gibi bir adam, Efruz gibi bir çocuğa!” demiş ve susmuştu eşi.

Dağları sırtına yüklemişti bu sözler dev adamın. Huysuzdu bakışları ve sitem doluydu cevabındaki anlam:

“Altın yere düşmesiyle pul olmazmış hatun!”

Sabri'nin alçılı koluyla ilçeden beldeye dönüşü bir şaşkınlığı daha yaşatıyordu o gün Pınarbaşı insanına.

Belediyenin aracı eşiyile onu kapılarının önüne bırakıp giderken, evin yakınlarında duran bir erkek çocuğuna yaba gibi eliyle el edip çağırışı ilgisini çekmişti kadınının. Anlam verememiş olsa ki kapılarını açışını geciktirmiş, çağırdığı çocukla eşini seyretmeye başlamıştı.

Kendisine seslenildiğinin farkındaydı çocuk, ancak yerinden bile kıpırdayamamıştı, korkusundan. Tam kaçmaya yeltenmişti iki yeniden seslenişi durdurdu onu:

“Dur, korkma çocuk. Gidip Efruz’u bulup çağır buraya ve kendisini evde beklediğimi söyle.”

Eşi kahırlı bakmıştı gözlerine dev adamın:

“Ne yapacakmışsın Efruz’u?”

“Sen kapıyı aç ve çay koy ocağa kadın. Üzerine düşmeyen işlere de karışmayasın.”

“Olmayacak duaya âmin deyişine karıştım, gelir mi hiç?”

“Gelir.”

Çocuk uçarı adımlarla koşmuştu. Haber kendisine ulaştırdığında Efruz evindeydi. Nazım, babasının misafiriydi ve Zafer vardı yanında. Çay sohbetin delerdi babalarla oğullar... Zil çaldığında Efruz elindeki çay bardağını sehpanın üzerine bırakıp koşmuştu. Kapıyı araladığında heyecanla bekleyen bir çocuk vardı gözlerinin önünde.

Ta içerilere ulaşıyordu gür sesi:

“Efruz abi. Sarı Bela geldi. Evlerinde seni beklediğini söyledi.”

Babası, Nazım ve Zafer çocuğun sesini duyup koşmuşlardı kapıya ve Zafer’in itirazı vardı Efruz’a. Yoluna gerilip geçit vermek istememişti gidişine:

“Sakin,” diyordu, “güven olmaz o adama.”

Efruz sakın ve ılık bakışlarla süzüyordu kolundan yapışan arkadaşını:

“Gider az sonra da dönerim, merakta kalma sen...”

Babası yakalamıştı diğer kolundan ve Nazım:

“Budala olma,” diyordu babası ve Nazım ikaz ediyordu Efruz’u:

“Biz üç arkadaş zor zapt ederiz yeğen, sen tanımamışsın onu...”

“Nazif Dede ne demişti, ‘Bir yerden davet varsa ve günaha kapılarını aralamayacaksa o davete icabet insanlıktır.’”

Haberci çocuk arkasına baka baka uzaklaşıyordu az önce geldiği kapıdan. Efruz ikna edilmiş gibi davranmıştı ve sakindi. Ellerinden kurtulduğu an kanatlanmıştı davet edilen evin yolunda. Kâr etmemişti ona hiçbir söz. Babasının gür sesi dökülüyordu kulaklarına:

“Gönüllü gidiyorsun kendine kurulan tuzağa, dön, budalalık etmel..”

Verdiği karardan kolay dönmeyen bir yapıya sahipti mizacı. Aldırış etmemişti Efruz, koşar adımlarla yol tüketen tedirgin bir yürüyüşü başlatmıştı peşinden bakanların seslenişlerine aldırış etmeden...

Hava ılık ve rahatlatıcıydı. Nazif Dede’nin evinin kıyısından geçiyordu koşan adımlarla. Dalgındı, farkına bile varmamıştı kapılarının önündeki kanepede güneşleyen adamın.

Arkasından gelen sesi tanımış ve dönüp bakmıştı ona. Adımlarının ölçüsünü bile azaltmadan yoluna devam ederken, eliyle verdiği işaret, “Bekle, az sonra geleceğim” anlamındaydı.
